Ὁ πολιτικός κόσμος καί αἱ θέσεις του

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΗ ΚΑΙ "ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ" ΠΡΩΗΝ ΒΟΥΛΕΥΤΩΝ

Δύο κείμενα στελεχῶν τῶν πολιτικῶν κομμάτων ἐδόθησαν χθές εἰς τήν δημοσιότητα. Τό πρῶτον εἶναι δηλώσεις τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου κ. Πολυχρόνη Πολυχρονίδη, τό δεύτερον εἶναι «διάγραμμα βασικῶν θέσεων», τό ὁποῖον συνέταξε ὁμάς πρώην βουλευτῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἄλλοι εἶχαν ἐκλεγῆ ὑπό τήν σημαίαν τῆς Ἑνώσεως Κέντρου καί ἄλλοι ὑπό τήν σημαίαν τῆς Ἐθνικῆς Ριζοσπαστικῆς Ἑνώσεως.

Αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Πολυχρονίδη ἔχουν ὡς ἑξῆς:

«Τό θέμα πού ἀπασχολεῖ σήμερον τόν Λαόν μας, εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῶν κυριαρχικῶν του δικαιωμάτων. Ἡ ἀντιμετώπισις ζωτικῶν θεμάτων τῆς Χώρας, τόσον εἰς τό ἐσωτερικόν ὅσον καί εἰς τό ἐξωτερικόν καθίσταται ἀδύνατος, ἐάν δέν ἰσχύσῃ ἡ θεμελιώδης συνταγματική ἀρχή, καθ' ἥν ἅπασαι αἱ ἐξουσίαι πηγάζουν ἐκ τοῦ Λαοῦ. Ποτέ εἰς τήν Ἑλλάδα δέν ὑπῆρξε Σύνταγμα ἤ Ψήφισμα ἤ νόμοι πού νά παρέχουν τό δικαίωμα εἰς ἕνα ἄτομον νά ὑποκαθιστᾷ τόν Λαόν καί νά ἀσκῇ αὐτό καί μόνον τήν ἐξωτερικήν πολιτικήν τῆς Χώρας, νά δεσπόζῃ καί κατευθύνῃ τάς Ἐνόπλους Δυνάμεις καί τά Σώματα Ἀσφαλείας, ὡς ἐπίσης ὀργανισμούς, ὡς τήν Κ.Υ.Π. καί τήν Γ.Δ.Ε.Α., πού σκοπόν ἔχουν τήν ἀστυνόμευσιν καί τοῦ τελευταίου πολίτου. Ἐπί βασιλευομένης Δημοκρατίας ποτέ δέν εἶχε δοθῆ μέ νομοθετήματα παρόμοια δικαιώματα εἰς τόν Βασιλέα. Οἱ ἑκάστοτε ὅμως βασιλεῖς καταχρώμενοι τῶν Συνταγματικῶν των δικαιωμάτων, πολλάκις παραβιάζοντες τήν Λαϊκήν κυριαρχίαν, ἠθέλησαν καί νά κυβερνοῦν. Ὁσάκις προέβαινον εἰς τοιαύτας ἐνεργείας καί μάλιστα ἐπί κρισίμων ἐθνικῶν θεμάτων, πάντοτε ἠκολούθει ἡ ἐξέγερσις τοῦ Λαοῦ καί ἡ ἐκθρόνισίς των. Τά γεγονότα αὐτά ἔχουν ζήσει οἱ παλαιότεροι κατά τήν ἐποχήν τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου, τά γνωρίζουν ὅμως ἐξ ἴσου καλῶς καί οἱ νεώτεροι, οἱ ὁποῖοι δέν λησμονοῦν τά γενόμενα κατά τό 1965, πού ἀπετέλεσαν τόν πρόδρομον τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967. Ἡ αὐτοκαλουμένη «ἐπανάστασις» τοῦ Ἀπριλίου 1967, μεταξύ ἄλλων ἐπεκαλέσθη καί τάς παραβάσεις αὐτάς τοῦ βασιλέως Κωνσταντίνου, διά νά προβῇ εἰς τήν ἐκθρόνισίν του καί τήν ἀνακήρυξιν τῆς ἀβασιλεύτου Δημοκρατίας. Παρά τήν αἰτιολογίαν ὅμως αὐτήν, ὁ Ἀρχηγός τῆς «ἐπαναστάσεως» δέν ἐδίστασε διά τοῦ περιφήμου ψηφίσματος νά φαλκιδεύσῃ τά κυριαρχικά δικαιώματα τοῦ Λαοῦ καί νά κρατήσῃ ὑπέρ τοῦ ἑαυτοῦ του τούς πλέον βασικούς τομεῖς τῆς δημοσίας ζωῆς, μεταβαλλόμενος εἰς «μονάρχην», διά νά κατευθύνῃ τάς τύχας τῆς Χώρας μέ τήν ἀνέλεγκτον καί μόνον θέλησίν του. Ἔτσι ὁ νέος «μονάρχης» λησμονήσας τούς λόγους ἐκθρονίσεως τοῦ Βασιλέως, συνεκέντρωσε τά μεγάλα αὐτά μειονεκτήματα τοῦ βασιλικοῦ θεσμοῦ εἰς τό πρόσωπόν του, ἀλλά ὑπό τόν ἠχηρόν τίτλον «Ἀβασίλευτος Κοινοβουλευτική Δημοκρατία», ὑποτιμῶν τήν κοινήν νοημοσύνην καί μέ τήν ψευδαίσθησιν ὅτι οὕτως θά ἠδύνατο νά πείσῃ τόν Ἑλληνικόν Λαόν καί κατ' ἐπέκτασιν τό ἐξωτερικόν ὅτι ἀποκαθιστᾷ τήν Δημοκρατίαν εἰς τήν Χώραν μας. Ὅμως καί ὁ τελευταῖος πολίτης, ἔχει σαφῆ τήν ἀντίληψιν ὅτι ὑπό τόν μανδύαν τῆς κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας, συνεχίζεται ἡ δικτατορία. Κατόπιν τούτων ἔχει τεθῆ καί μάλιστα κατά τρόπον ζέοντα τό μέγα ἐθνικόν θέμα, πῶς ἡ χώρα θά ἐξέλθῃ ἀπό τήν συνεχιζομένην ἀπό τό 1967 ἤ διά τό ἀκριβέστερον ἀπό τό 1965, ἐθνικήν περιπέτεια, πῶς αἱ τύχαι τῆς χώρας θά ἐπανέλθουν εἰς χεῖρας τοῦ μόνου κυριάρχου Λαοῦ. Ὁ Δημοκρατικός κόσμος τῆς χώρας, πού ἀποτελεῖ τήν συντριπτικήν πλειοψηφίαν, εὑρίσκεται σήμερον ἡνωμένος, ὅσον ποτέ ἄλλοτε καί ἀξιοῖ ἀνένδοτον ἀγῶνα διά τήν ἀποκατάστασιν τῶν κυριαρχικῶν του δικαιωμάτων, ὅτε καί μόνον θά ἐξασφαλισθῇ ἡ πολιτική ὁμαλότης, πού ἀποτελεῖ τήν ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διά τήν ἀποτελεσματικήν ἀντιμετώπισιν ζωτικῶν τῆς χώρας ζητημάτων. Ὅταν εἶναι τόσον ξεκάθαρα τά πράγματα καί τόσον ἔκδηλοι αἱ ἀπόψεις τοῦ Λαοῦ, ἐκεῖνο πού μένει εἶναι πῶς ὁ νέος αὐτός ἀνένδοτος ἀγών θά εἶναι πλέον ἀποτελεσματικός. Ἐν ὄψει τῆς θελήσεως αὐτῆς τοῦ Λαοῦ, θεωρῶ καθυστέρησιν ὅτι ὁ πολιτικός κόσμος δέν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τήν Ἐπαρχίαν, εἰς τό τελευταῖο χωριό, διά νά ἀντλήσῃ ἀπό τήν δύναμιν τῆς λαϊκῆς ψυχῆς τόν ὁπλισμόν, ὡς εἶναι ἡ δύναμις τῆς λαϊκῆς θελήσεως, πού θά καταστήσῃ τόν νέον ἀνένδοτον ἀγῶνα πραγματικά ἀποτελεσματικόν. Σήμερον δέν ἰσχύει ὁ Στρατιωτικός Νόμος, τά κόμματα ἐξῆλθον ἀπό τήν ἀναστολήν τῆς δραστηριότητός των καί δύνανται νά ἐμφανίζωνται. Ἡμεῖς οἱ τῆς Ἑνώσεως Κέντρου, ἔχοντες τήν προέλευσιν ἀπό τό ἱστορικόν κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, αἰσθανόμεθα πλήρως τήν σημασίαν τοῦ ἐθνικοῦ τούτου ἀγῶνος καί δέν θά παραλείψωμεν νά πράξωμεν εἰς τό ἀκέραιον τό καθῆκον μας. Τελευταίως προπαγανδίζονται ἐν Ἀθήναις ἀπόψεις περί μή ἐνεργοποιήσεως τῶν πολιτικῶν κομμάτων, περί δημιουργίας ἑνιαίου πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ, περί ἱδρύσεως ἀνωτάτου συντονιστικοῦ ὀργάνου τοῦ ἀγῶνος ὑπό τήν προεδρίαν τοῦ Α ἤ Β πολιτικοῦ προσώπου, πάντα δέ ταῦτα μέ τήν αἰτιολογίαν τοῦ συντονισμοῦ τοῦ ἑνιαίου ἀγῶνος. Προπαγανδίζεται δηλαδή ὁ εὐνουχισμός τῶν κομμάτων, ἡ καταστροφή τῆς αὐτοτελείας των, ἡ ἀχρήστευσις τῶν παραδόσεών των καί ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει ἡ δημιουργία νέων σχημάτων, πού διά τόν Λαόν θά εἶναι ἀδήλου προελεύσεως καί κατευθύνσεων καί θά δημιουργήσουν τουλάχιστον τήν δυσπιστίαν του. Παρόμοιαι ὅμως ἀπόψεις, ὅσον καί ἐάν θά ἐφαίνοντο θεωρητικῶς εὐσταθοῦσαι, εἶναι ξέναι ἀπό τήν λαϊκήν βάσιν τοῦ κάθε κόμματος καί συνεπῶς δημιουργοῦν τόν κίνδυνον καταστρεπτικῶν ἀντιδράσεων. Ἔτι δέ ὑπενθυμίζουν κάπως τό παρασκήνιον τοῦ 1965 καί ἀπεύχομαι νά εἶναι καί πάλιν πρόδρομοι νέων σκοτεινῶν ἐπιδιώξεων. Δι' ὅ,τι, ἀφορᾷ τήν Ἕνωσιν Κέντρου ἔχω τήν προσωπικήν γνώμην, πού ἔχω λόγους νά πιστεύω ὅτι εἶναι καί ἡ ἄποψις τῶν κομματικῶν τῆς στελεχῶν, πρός παντός ὅμως εἶναι ἄποψις τοῦ Λαοῦ πού μᾶς ἀκολουθεῖ, ὅτι ὄχι μόνον δέν δέχονται κἄν συζήτησιν περί τῆς μή ἐνεργοποιήσεώς της, ἀλλ' ἀντιθέτως ἀναμένεται ὅπως ἡ Ε.Κ. ἔχει καί πάλιν τήν πρωτοπορείαν διά τόν νέον ἀνένδοτον ἀγῶνα, ὡς ἐπιτυχῶς τόν διεξήγαγε ὑπό τόν ἀείμνηστον ἐθνικόν ἡγέτην Γεώργιον Παπανδρέου καί κατά τό πρόσφατον παρελθόν. Ἡ Ἕνωσις Κέντρου, ὡς ἐκ τῆς προελεύσεως καί τῶν παραδόσεών της, εἶναι τό κόμμα πού πάντα καί μέ συνέπειαν ἠγωνίσθη καί μάλιστα σκληρά διά τήν κατοχύρωσιν τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας. Τό παραδοσιακόν τοῦτο χρέος, ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι καί σήμερον εἰς τό ἀκέραιον καί μέ τήν ἰδεολογικήν καί κομματικήν αὐτοτέλειάν μας θά ἐκπληρώσωμεν. Δέν εἶναι μόνον χρέος μας, εἶναι καί ἐπιταγή τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας, πού μᾶς ἐδόθη κατά τάς βουλευτικάς ἐκλογάς τοῦ 1964.

»Τά κόμματα εἰς τόν μεγάλον αὐτόν ἐθνικόν ἀγῶνα, συμπίπτουν εἰς τόν κοινόν στόχον, ὡς εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας. Χάριν τοῦ κοινοῦ τούτου στόχου, θά εἶναι χρήσιμος μία ἀνωτάτη συντονιστική ἐπιτροπή τοῦ ἀγῶνος, ἀπό προσωπικότητας διαπρεψάσας καί διαπρεπούσας εἰς τήν δημοσίαν ζωήν, αἱ ὁποῖαι μέ ὑπερκομματικά κίνητρα, θά ἐξέφραζον τό κοινόν αἴσθημα τοῦ δημοκρατικοῦ Λαοῦ νά τήν ἑνότητα τῆς δράσεώς του.

»Ἤδη ὑπάρχει ἡ Ἐπιτροπή Ἀποκαταστάσεως τῆς Δημοκρατικῆς Νομιμότητος, πού ἀποτελεῖται ἀπό προσωπικότητας κύρους, τό ὁποῖον ἔχουν κατακτήσει εἰς τήν δημοσίαν ζωήν. Ἡ Ἐπιτροπή αὐτή δύναται νά διευρυνθῇ καί μέ ἄλλας προσωπικότητας, προερχομένας καί ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν, διά νά ἀποτελέσῃ τό ἀνώτατον τοῦτο συντονιστικόν ὄργανον τοῦ νέου ἀνενδότου ἀγῶνος.

»Ὡς πρός τό θέμα τῆς συμμετοχῆς ἤ ὄχι εἰς τάς θρυλουμένας Βουλευτικάς ἐκλογάς, τοῦτο εἶναι ἀπολύτως συνδεδεμένον μέ τόν ἀγῶνα διά τήν ἀποκατάστασιν τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας, πού πρέπει νά εἶναι ὁ μόνος στόχος ὅλων τῶν ἀντιδικτατορικῶν δυνάμεων τῆς χώρας».

ΤΟ «ΔΙΑΓΡΑΜΜΑ»

Τό ἀνακοινωθέν ἐξ ἄλλου «διάγραμμα βασικῶν θέσεων» ὁμάδος πρώην Βουλευτῶν ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Ι. ΤΟ ΠΑΛΛΑΪΚΟ ΑΙΤΗΜΑ

Ὁ Ἑλληνικός Λαός παραμένει ἀνυποχώρητος στό καθολικό αἴτημα τῆς πλήρους λειτουργίας τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας.

Ἡ μετάβαση σ' ἕνα γνήσιο κοινοβουλευτικό βίο θά πρέπει νά γίνῃ γιά ἀντικειμενικούς καί ὑποκειμενικούς λόγους ἐθνικοῦ καί δημοκρατικοῦ χαρακτῆρα μέ ὅλα τά πρόσφορα πολιτικά μέσα.

Ὡστόσο ἡ μετάβαση στή δημοκρατική ὁμαλότητα δέν νοεῖται σάν μηχανιστική ἐπαναφορά τοῦ παρελθόντος. Ἀντίθετα πιστεύουμε ὅτι ὁ Ἑλληνικός Λαός διακατέχεται ἀπό τήν ἐπιθυμία τῆς διαμορφώσεως θεσμῶν καί φορέων γιά μιά βαθύτερη ὀργανική ἀνάπλαση τοῦ δημοσίου γενικώτερα βίου τῆς χώρας ὥστε νά ἀποφευχθῇ στό μέλλον ὁποιαδήποτε ἐκτροπή ἤ ἀπειλή τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος.

Ἰδιαίτερα προσδοκᾶ πώς τά πολιτικά κόμματα, πού ἀποτελοῦν τά κύτταρα τῆς δημοκρατίας, θά λειτουργήσουν σάν πολιτικοί ὀργανισμοί ἀρχῶν μέ ὀργανωμένη Λαϊκή βάση καί δημοκρατική διάρθρωση ὥστε οἱ ἡγεσίες νά ἀναδεικνύωνται καί τά προγράμματα νά καταρτίζωνται μέσα ἀπό γνήσιες δημοκρατικές διαδικασίες.

»ΙΙ. ΟΙ «ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ»

Ὁ Λαός μετά τήν ἀνακήρυξη τῆς «Προεδρικῆς Κοινοβουλευτικῆς Δημοκρατίας» μετά τό δημοψήφισμα πού ἔγινε κάτω ἀπό τίς γνωστές συνθῆκες, μετά τίς προγραμματικές δηλώσεις τοῦ σημερινοῦ Κυβερνητικοῦ σχήματος ἀντιλαμβάνεται ὅτι αὐτές οἱ «πολιτικές ἐξελίξεις» δέν ὁδηγοῦν σέ μιά γνήσια δημοκρατική ζωή.

Μ' ὅλα αὐτά ὁ ἴδιος ὁ Λαός πιστεύει πώς οἱ «ἐξελίξεις» αὐτές δέν πρέπει νά ἀντιμετωπισθοῦν μέ μιά παθητικότητα ἤ μιά ἁπλῆ ἄρνηση, ἀλλά ἀντίθετα μέ μιά συντονισμένη ἐνεργοποίηση τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν δυνάμεων καί σέ τελευταία ἀνάλυση ὁλοκλήρου τοῦ Λαοῦ, ἀξιοποιώντας κάθε πλαίσιο νομιμότητος. Γιά τό σκοπό αὐτό ἐπιβάλλεται φυσικά ἡ συγκρότηση ἑνός ἑνιαίου κεντρικοῦ συντονιστικοῦ ὀργάνου πού θά ἀνελάμβανε μέ κοινή ἡγεσία νά φέρει σέ πέρας καί χωρίς χρονοτριβή ὅλο αὐτό τό πολυσήμαντο ἔργο.

»ΙΙΙ. Η ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ

Τό πρῶτο πού αἰσθάνεται καί ἀπαιτεῖ ὁ Λαός, πιό πολύ ἀπό κάθε φορά, εἶναι ἡ συμπαράταξη στόν ἑνιαῖο πολιτικό ἀγῶνα γιά τήν μετάβαση στή δημοκρατική ὁμαλότητα ὅλων τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν δυνάμεων ἀπό τήν παρυφή τῆς δικτατορικῆς ἄκρας δεξιᾶς ἕως τήν παρυφή τῆς δογματικῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.

Ὁ Λαός πιστεύει πώς τήν εὐθύνη γιά τή συγκρότηση αὐτῆς τῆς συμπαρατάξεως τῶν πολιτικῶν δυνάμεων τήν ἔχουν οἱ ἡγεσίες τῶν δύο μεγάλων κομμάτων τῆς χώρας. Παράλληλα, ὅμως φρονοῦμε πώς στή συμπαράταξη αὐτή ἐπιβάλλεται νά συνυπάρξουν καί οἱ νέες πολιτικές δυνάμεις πού διαμορφώθηκαν στόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ ἀνελευθέρου καθεστῶτος. Δέν χρησιμοποιοῦμε γιά νά προσδιορίσουμε τίς δυνάμεις αὐτές τόν ὅρο «ἀντιστασιακές» γιατί πιστεύουμε ὅτι ὁ ὅρος αὐτός ταιριάζει ἐπάξια σ' ὁλόκληρο τόν Ἑλληνικό Λαό. Ἐννοοῦμε τίς δυνάμεις πού διώχθηκαν μέ κάθε τρόπο ἀπό τό καθεστώς καί τίς δυνάμεις τῆς πανεπιστημιακῆς νεολαίας πού κράτησαν ὑψηλό καί ἀγωνιστικό τό φρόνημα στήν πρωτοπορία τοῦ ἀγῶνος γιά τήν ἐλευθερία καί τή δημοκρατία. Ὅλες αὐτές οἱ δυνάμεις ἀποτελοῦν πολύτιμη ἐγγύηση γιά τό ἰδεολογικό καί ἀνανεωτικό περιεχόμενο πού προσδίνουν στόν ἀντιδικτατορικό ἀγῶνα.

»IV. ΒΑΣΙΚΕΣ ΑΡΧΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΡΑΣΕΩΣ

Ἡ συμπαράταξη τῶν προαναφερομένων δημοκρατικῶν πολιτικῶν δυνάμεων ἐπιβάλλεται νά στηριχθεῖ πάνω σέ ὡρισμένες βασικές ἀρχές καί σ' ἕνα ἀγωνιστικό πρόγραμμα δράσεως.

Εἶναι φυσικά αὐτονόητο, πώς ἐφ' ὅσον τό εὖρος τῆς συμπαρατάξεως αὐτῆς εἶναι τόσο πλατύ, οἱ ἀρχές καί τό πρόγραμμα πρέπει νά καθορισθοῦν σ' ἕνα ἐλάχιστο ὅριο.

Ἐπιδίωξη μοναδική σήμερα εἶναι ἡ δημοκρατική ὁμαλότητα καί κατά συνέπεια ἰδεολογικές καί πολιτικές ἀπόψεις δέν ἐπιτρέπεται νά ἀποτελοῦν ἐμπόδιο στή συνένωση ὅλων τῶν πολιτικῶν δυνάμεων πού πιστεύουν ἔμπρακτα στό δόγμα τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας, πού ἀποδέχονται δηλαδή τήν ἐναλλαγή τῶν πολιτικῶν παρατάξεων στήν ἐξουσία σύμφωνα μέ τήν ἐλεύθερη καί ἀδιάβλητη λαϊκή ἐντολή.

»V. ΤΟ ΣΗΜΕΡΙΝΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΣΧΗΜΑ

Δέν ἔχει κατά κανένα τρόπο νόημα τό ἐρώτημα καί ἡ συζήτηση ἄν οἱ δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις θά πρέπει νά πάρουν μέρος στίς «πολιτικές διαδικασίες» πού προβάλλονται νά ἔχει ἕνα συμβιβαστικό καί σχῆμα. Οἱ δημοκρατικές πολιτικές δυνάμεις σέ μιά συντονισμένη ἐμφάνισή τους πρέπει νά διαδηλώσουν ὅτι συνεχίζουν τόν ἀσυμβίβαστο πολιτικό ἀγῶνα γιά τήν πλήρη λειτουργία τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας.

Ἡ διακήρυξη βέβαια γιά τή συνέχιση τοῦ πολιτικοῦ ἀγῶνα δέν πρέπει νά ἔχει ἕνα συμβιβαστικό καί περιστασιακό χαρακτῆρα, ἀλλά πρέπει νά στηρίζεται σέ μία ταύτιση τῶν ἀρχῶν πού προαναφέρουμε καί νά ὑλοποιεῖται σ' ἕνα συντονισμένο καθημερινό ἀγῶνα, ἑδραιωμένο στή στρατηγική καί τακτική πού θά ἔχουν χαραχθῆ μέ βάσει τήν ἐκτίμηση τῆς Ἑλληνικῆς πραγματικότητος καί τή συνεκτίμηση τῆς διεθνοῦς καί ἰδιαίτερα τῆς Εὐρωπαϊκῆς καταστάσεως.

Κατά συνέπεια ἀπέναντι στίς προγραμματικές διακηρύξεις τοῦ σημερινοῦ Κυβερνητικοῦ σχήματος δέν πρέπει νά ὑπάρξει οὔτε σιωπή οὔτε ὅμως καί μιά ἁπλῆ ἄρνηση, ἀλλά ἀντίθετα εἶναι ἐπιτακτική ἀνάγκη νά ὑπάρξει μιά θεμελιωμένη ἐνεργός τοποθέτηση.

α) Ἀνάγκη στοιχειώδους ἐκδημοκρατισμοῦ τῆς Δημοσίας Ζωῆς.

Ἀπέναντι στίς δηλώσεις τοῦ σημερινοῦ Κυβερνητικοῦ σχήματος πρέπει νά ἀντιταχθῇ ὅτι καί ἄν ἀκόμα δέν ἀμφισβητεῖτο ἡ πρόθεσή του, εἶναι ἀντικειμενικά ἀδύνατο νά ὁδηγηθῇ ἡ χώρα στή δημοκρατική ὁμαλότητα γιατί τό μεθοδικό πλέγμα πού ἔχει ἐγκαταστήσει τό ἀνελεύθερο καθεστώς δέν ἐπιτρέπει τήν ἐλεύθερη καί ἀδιάβλητη ἐκδήλωση τῆς Λαϊκῆς Κυριαρχίας καί συγκεκριμένα:

1) Ἡ ἀνυπαρξία οὐσιαστικῆς ἐλευθεροτυπίας μέ τήν ἐπικρεμαμένη δαμόκλειο σπάθη τοῦ ἀσφυκτικοῦ νόμου περί Τύπου.

2) Ἡ δυνατότητα ἐκτοπίσεως σέ κάθε περίπτωση τῶν πολιτῶν μέ ἁπλῆ διοικητική ἀπόφαση.

3) Ἡ δυνατότητα στρατεύσεως τῶν φοιτητῶν σέ κάθε περίπτωση πού θά διεκδικοῦσαν τήν πανεπιστημιακή αὐτονομία καί τίς συνδικαλιστικές τους ἐλευθερίες.

4) Ἡ ὕπαρξη νόμων πού οὐσιαστικά ἔχουν ὑποκαταστήσει τόν καταργηθέντα στρατιωτικόν νόμον.

5) Ἡ συνεχιζόμενη ἀπροκάλυπτη ἀστυνόμευση τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς καί τῆς συνεταιριστικῆς καί σωματειακῆς δραστηριότητος τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

6) Ἡ συνεχιζόμενη τακτική τῆς ἀποστερήσεως τῆς ἰθαγενείας ἀπό Ἕλληνας πολίτας πού ἀντιτάχθηκαν στό καθεστώς.

7) Ἡ μή ἀποκατάσταση τῶν ἀπολυθέντων δημοσίων λειτουργῶν καί ὑπαλλήλων μέ ἁπλές διοικητικές ἀποφάσεις τῶν ὀργάνων τοῦ ἀνελευθέρου καθεστῶτος.

8) Ἰδιαίτερα ἡ μή ἐνεργοποίηση ὅλων τῶν αὐτοδιοικουμένων γενικά ὀργανώσεων: Ἐργατικῶν Σωματείων, Συνεταιρισμῶν, Ἐπιστημονικῶν Συλλόγων, Φοιτητικῶν Ἑνώσεων, Δήμων καί Κοινοτήτων μέ τή διεξαγωγή ἐλευθέρων καί ἀδιαβλήτων ἐκλογῶν, γιά τήν ἀνάδειξη αἱρετῶν Διοικήσεων.

Ὅλα αὐτά καθιστοῦν ἀδύνατη τήν προσπέλαση πρός μιά στοιχειώδη ὁμαλή δημοκρατική ζωή.

β) Ἡ διεξαγωγή «Ἀδιαβλήτων Ἐκλογῶν»

Ἔτσι ἡ διατυμπάνιση ἀπό μέρους τοῦ σημερινοῦ Κυβερνητικοῦ σχήματος τῆς ὑποσχέσεως γιά τήν διενέργεια «ἀδιαβλήτων ἐκλογῶν» χάνει κάθε νόημα καί δέν ἔχει καμμιά συσχέτιση μέ τό αἴτημα τῆς μεταβάσεως στή δημοκρατική ὁμαλότητα, ἐφ' ὅσον παραμένει ἄθικτο τό φιμωτικό καί καταπιεστικό πλέγμα πού σκιαγραφήθηκε παραπάνω.

γ) Ἡ ἀναθεώρηση τῶν Συνταγματικῶν Διατάξεων.

Ἡ εἰκόνα τῆς ἀδυναμίας τῆς μεταβάσεως στή δημοκρατική ὁμαλότητα ὁλοκληρώνεται ἀπό τό γεγονός ὅτι τό σημερινό Κυβερνητικό σχῆμα δέν ἐπιδιώκει ἤ δεσμεύεται νά διακηρύξει τήν ἀναγκαιότητα τῆς ἀναθεωρήσεως ὅλων τῶν ἀνελευθέρων καί ἀντιδημοκρατικῶν διατάξεων, συμπεριλαμβανομένων καί τῶν πρωτοφανῶν συγκεντρωτικῶν ἁρμοδιοτήτων τοῦ προέδρου ὥστε νά προϋπάρξῃ μιά δέσμευση στό καίριο θέμα τῆς πλήρους ἀναθεωρήσεως τῆς δομῆς τοῦ αὐταρχικοῦ πολιτεύματος πού ὅπως εἶναι σήμερα φαλκιδεύει τή Λαϊκή Κυριαρχία καί συρρικνώνει τά θεμελιώδη δικαιώματα τῆς ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας.

Φυσικά ἔπειτα ἀπό μιά τέτοια καθολική ἀναθεώρηση πού θά γινόταν τό ἀργότερο μέσα σέ δύο χρόνια ἡ ἀκρωτηριασμένη αὐτή βουλή θά αὐτοδιαλυόταν γιά νά παραχωρήσει τή θέση της σέ μιά βουλή τοῦ τύπου τῆς δυτικῆς Εὐρώπης στήν ὁποία ὅλοι οἱ παράγοντες τοῦ καθεστῶτος διατείνονται ὅτι ἀνήκουμε.

»VI. ΟΙ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΑΝΕΠΑΝΑΛΗΠΤΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Οἱ στιγμές πού περνάει ἡ χώρα εἶναι βαθύτατα κρίσιμες καί τό χρέος τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας εἶναι ἐπιτακτικό.

Πρέπει νά ἀναλάβουν δίχως καμμιά καθυστέρηση τό ρόλο τους ὅπως σκιαγραφήθηκε ἔξω καί πάνω ἀπό κάθε προσωπική, ἰδεολογική καί πολιτική διαφορά γιατί στήν ἀντίθετη περίπτωση θά διαμορφωθῇ μιά ἀνεξέλεγκτη κατάσταση μέ καταλυτικές ἐπιπτώσεις πάνω σέ κάθε προοπτική γιά τήν ἐπάνοδο τῆς δημοκρατίας στή χώρα.

Μπροστά σέ μιά τέτοια ἐνδεχόμενη κατάσταση ὅλοι πρέπει ν' ἀγωνιστοῦμε ἔγκαιρα νά τήν ἀποφύγουμε γιά νά προλάβουμε ὅλοι μας τραγικά προβλήματα συνειδήσεως.

Ἐμπνεόμενοι ἀπό τό ἀπαράβατο καθῆκον ὡς ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ τῶν δύο μεγάλων κομμάτων στήν καταργηθεῖσα ἐθνική ἀντιπροσωπεία καί ἀντιπαρερχόμενοι κάθε δισταγμόν διά τυχόν διαφορετική ἑρμηνεία τοῦ διαβήματός μας, θεωρήσαμε ἐπιτακτικό χρέος, ὅπως καί κατά τό παρελθόν κάτω ἀπό τό ἀνελεύθερο καθεστώς πράξαμε πολλές φορές, νά σᾶς ἐκθέσουμε ἀπό κοινοῦ καί γραπτά, σάν ἐλάχιστο δεῖγμα τῆς προβαλλομένης ἀπό παντοῦ ἀναγκαιότητος τῆς ἑνότητος τῶν πολιτικῶν δυνάμεων, τό διάγραμμα αὐτῶν τῶν βασικῶν θέσεων πιστεύοντες πώς οἱ θέσεις αὐτές ἀπηχοῦν τούς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ καί ἀντανακλοῦν ταυτόχρονα καί τίς γενικώτερες ἀντιλήψεις πού ἐπικρατοῦν σέ ὅλο τό χῶρο τῶν δημοκρατικῶν πολιτικῶν δυνάμεων ὅπως τίς περιγράψαμε».

Ἡ μεγάλη κλοπή πολύτιμων ζωγραφικῶν ἔργων τῆς περιόδου τοῦ ἰμπρεσσιονισμοῦ ἀπό τήν ἰδιωτική γκαλλερύ «Ἐρβ Ὀντερμάιτ» τοῦ Παρισιοῦ ἔχει προκαλέσει τήν κινητοποίηση τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν σ' ὁλόκληρη τή Γαλλία. Ἡ κλοπή ἔγινε τίς πρωινές ὧρες τῆς Παρασκευῆς σ' ἕνα ἀπό τά κεντρικώτερα σημεῖα τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας, στήν κοσμική ὁδό Ντί Φωμπούρ Σαίντ Ὀνορέ, κοντά στό μέγαρο τῶν Ἠλυσίων. Οἱ διαρρῆκτες ἀφαίρεσαν ἀπό τήν γκαλλερύ σαράντα περίπου πίνακες ἀξίας μεγαλύτερης ἀπό 68 ἑκατομμύρια δραχμῶν. Ἀνάμεσα στούς κλεμμένους πίνακες ἦταν ἔργα τοῦ Βάν Γκόγκ, τοῦ Οὐτριλλό, τοῦ Μιλλέ, τοῦ Βλαμένκ κ.ἄ. Στήν εἰκόνα, ἕνας περαστικός ἱκανοποιεῖ τήν περιέργειά του, ρίχνοντας μιά ματιά στό ἐσωτερικό τῆς γκαλλερύ πού ἄδειασαν οἱ κλέφτες. (Τηλεφωτογραφία ΑΠΕ—UPI)

Μᾶς περισσεύουν 110.000 γυναῖκες στήν πρωτεύουσα

Κατά 110.000 περίπου εἶναι περισσότερες οἱ γυναῖκες ἀπό τούς ἄνδρες στήν περιοχή Πρωτευούσης. Αὐτό προκύπτει ἀπό τήν ἀνάλυση τῶν στοιχείων τῆς Ἀπογραφῆς πληθυσμοῦ τῆς 14ης Μαρτίου 1971, πού ἔδωσε χθές μέ τήν κυκλοφορία τοῦ δεύτερου τόμου τῆς δειγματοληπτικῆς ἐπεξεργασίας ἡ Ἐθνική Στατιστική Ὑπηρεσία.

Ὁ πληθυσμός τῆς περιοχῆς πρωτευούσης φτάνει τά 2.540.240 κατοίκους, ἀπό τούς ὁποίους ἄρρενες 1.214.880 καί θήλεις 1.325.460.

Ἰδιαίτερα ἐνδιαφέροντα εἶναι τά στοιχεῖα γιά τήν οἰκογενειακή κατάσταση, τό ἐπίπεδο ἐκπαιδεύσεως καί τά οἰκονομικά χαρακτηριστικά τοῦ πληθυσμοῦ τῆς περιφερείας πρωτευούσης.

● Οἱ ἄγαμοι εἶναι 751.040 (ἄρρενες 407.960, θήλεις 343.080).
● Ἔγγαμοι 1211.680 (ἄρρενες 587.020, θήλεις 624.660).
● Χῆροι καί χῆρες 162.080 (ἄρρενες 17.480, θήλεις 144.600).
● Λοιποί 38.980 (ἄρρενες 12.060, θήλεις 26.920).

Ἐπίπεδο ἐκπαιδεύσεως:

● Οἱ ἀπόφοιτοι Ἀνωτάτων Σχολῶν μόλις φτάνουν τίς 114.060 (ἄρρενες 84.440, θήλεις 29.620).
● Ἀπόφοιτοι Μέσης Ἐκπαιδεύσεως 460.200 (ἄρρενες 225.300, θήλεις 234.900). Οἱ γυναῖκες ὑπερέχουν!
● Ἀπόφοιτοι δημοτικοῦ 1068.480 (ἄρρενες 532.200, θήλεις 536.280).
● Δέν ἀπεφοίτησαν τοῦ δημοτικοῦ 467.140 (ἄρρενες 167.380, θήλεις 299.760).
● Δέν ἐδήλωσαν 53.900 (ἄρρενες 15.200, θήλεις 38.700).
● Ἀγράμματοι 163.840 (ἄρρενες 36.280, θήλεις 127.560).

Ποιά εἶναι, ὅμως, ἡ ἐπαγγελματική ἀπασχόλησις τῶν κατοίκων τῆς περιφερείας πρωτευούσης; Τά στοιχεῖα εἶναι ἀναλυτικά καθ' ὁμάδες ἐπαγγελμάτων:

● Ἐλευθέρια ἐπαγγέλματα, ὑπάλληλοι, πωληταί 348.160 (ἄρρενες 238.540, θήλεις 109.620).
● Γεωργοί, κτηνοτρόφοι κλπ. 9.460 (ἄρρενες 8.380, θήλεις 1.080).
● Βιοτέχναι — τεχνῖται — ἐργάται βιομηχανίας 395.560 (ἄρρενες 333.140, θήλεις 62.420).
● Ἀπασχολούμενοι σέ ὑπηρεσίες 99.740 (ἄρρενες 55.820, θήλεις 43.920).
● Ἐπάγγελμα πού δέν δηλώθηκε 29.920 (ἄρρενες 26.060, θήλεις 3.860).

Οἱ οἰκονομικῶς μή ἐνεργοί κάτοικοι τῆς περιφερείας πρωτευούσης ἀνέρχονται σέ 1.257.900 (ἄρρενες 339.620, θήλεις 918.280) πού κατανέμονται ὡς ἑξῆς:

● Μαθηταί ἤ σπουδασταί 292.780 (ἄρρενες 155.30, θήλεις 137.480).
● Οἰκιακαί ἀσχολίαι 646.120 (ἄρρενες 0, θήλεις 646.120).
● Ἀνάπηροι κλπ. 52.720 (ἄρρενες 32.580, θήλεις 21.140).
● Λοιπαί περιπτώσεις 266.280 (ἄρρενες 152.740, θήλεις 113.540).

Μυστηριώδης παραμένει ἡ ἐπίθεσις κατά χωροφύλακος

Περίεργη καί μυστηριώδης ἐξακολουθεῖ νά παραμένῃ ἡ ὑπόθεση τῆς γκαγκστερικῆς ἐπιθέσεως καί τοῦ τραυματισμοῦ μέ κυνηγετικό ὅπλο τοῦ χωροφύλακα Ἀθανασίου Σερέτη, ἐτῶν 43, ἀπό ἄγνωστο μασκοφόρο, στήν Ἡλιούπολη. Οἱ ἔρευνες γιά τήν ἀνακάλυψη καί σύλληψη τοῦ δράστου ἔμειναν καί χθές χωρίς ἀποτέλεσμα. Ἐξ ἄλλου, παραμένουν τελείως ἀδιευκρίνιστα τά αἴτια τῆς ἐπιθέσεως καί οἱ ἀξιωματικοί τῆς Ἀσφαλείας Προαστίων, πού ἀσχολοῦνται μέ τήν διαλεύκανση τῆς ὑποθέσεως, ἀπό προχθές, δέν εἶναι ἀκόμα σέ θέση νά δώσουν τήν ἀπάντηση στό διπλό ἐρώτημα, ποιός καί γιά ποιά αἰτία πυροβόλησε ἐναντίον τοῦ χωροφύλακα Σερέτη, ἐνῶ ἐπέστρεφε προχθές τά ξημερώματα στό σπίτι του, ἐπί τῆς ὁδοῦ Νοταρᾶ 10 τῆς Ἡλιουπόλεως.

Ὁ Σερέτης δέχτηκε τήν ἐπίθεση στίς 4.10' τό πρωΐ τῆς Παρασκευῆς στήν ὁδό Σικελιανοῦ, σέ ἀπόσταση 150 μέτρων, περίπου, ἀπό τό σπίτι του.

Πῶς βλέπει ἡ Ἀριστερά τό θέμα τῶν ἐκλογῶν

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΤΟΥ κ. ΗΛΙΑ ΗΛΙΟΥ

Ὁ κ. Ἠλίας Ἠλιοῦ, τέως κοινοβουλευτικός ἐκπρόσωπος τῆς Ε.Δ.Α., προέβη χθές εἰς τάς ἀκολούθους δηλώσεις ὡς πρός τό θέμα τῶν ἐκλογῶν:

Μοῦ ἀποδίδονται δηλώσεις πού δέν ἔκανα καί ἐπαφές πού δέν εἶχα. Εἶναι ἀπολύτως ἀνακριβές ὅτι προαγγέλλω τήν κάθοδο τῆς Ἀριστερᾶς στίς ἐκλογές. Ἀπολύτως ἀνακριβές ἐπίσης εἶναι ὅτι βρίσκομαι σέ ἐπαφή μέ τόν κ. Μαρκεζίνη, ἤ ὅτι ἡ τυχόν συμμετοχή στίς ἐκλογές εἶναι ἀντικείμενο διαπραγματεύσεων καί συναλλαγῆς. Ἄλλωστε τήν κατάργηση τοῦ Νόμου 509, σάν μιά ἀπό τίς προϋποθέσεις γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς δημοκρατικῆς ὁμαλότητας τή ζητάει ὁλόκληρος ὁ πολιτικός κόσμος καί ὄχι μόνο ἡ Ἀριστερά. Αὐτή πάλι προβάλλει τό αἴτημα δημόσια καί δέν ἐπιδιώκει τή λύση του μέ παζαρέματα παρασκηνίου.

Θεωρῶ ὅτι ἀποχή ἤ συμμετοχή εἶναι δύο διαφορετικές μορφές τακτικῆς, ἐνῶ ὁ στρατηγικός στόχος παραμένει ἕνας: ἡ ἀποκατάσταση τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ἡ ἐπανακατάκτηση τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν τῶν πολιτῶν. Γιά τήν κατάκτηση αὐτοῦ τοῦ στρατηγικοῦ στόχου ἀπαραίτητη εἶναι ἡ ἑνότητα τῶν ἀντιδικτατορικῶν δυνάμεων χωρίς διάκριση καί χωρίς ἀποκλεισμό.

Θεωρῶ ὅτι πρίν ἀπό κάθε συζήτηση γιά τήν ἐπιλογή τῆς ἀκολουθητέας τακτικῆς προέχει ἡ ἐξασφάλιση τῶν προϋποθέσεων καί τῶν ἐγγυήσεων πού εἶναι ἀπαραίτητες γιά μιά ἔντιμη ἐκλογική διαδικασία.

Σέ παλαιότερή μου συνέντευξη στά «Πολιτικά Θέματα» πού εἶχε ἀναδημοσιευθῆ καί στό «Βῆμα» προσδιώρισα τίς προϋποθέσεις καί τίς ἐγγυήσεις πού θάπρεπε νά διεκδικηθοῦν.

Αὐτές εἶναι: Ἡ ὁλοκλήρωση τῆς ἀμνηστίας καί ἡ ἀπόδοση τῶν ἰθαγενειῶν τῶν ὁποίων εἶχε ἀπαγγελθῆ στέρηση, ἡ κατάργηση τῶν ἀνελεύθερων νόμων (τύπου Ν. 509 κλπ.), ἡ ἀναγνώριση ἀναθεωρητικῶν ἁρμοδιοτήτων στή Βουλή καί ἐν τῷ μεταξύ ἀναστολή ἰσχύ ς τῶν νόμων περί συνταγματικοῦ δικαστηρίου καί περί κομμάτων. Σάν διαδικαστικές ἐγγυήσεις πάλι εἶχα προτείνει νά προηγηθοῦν οἱ δημοτικές ἐκλογές, ὥστε στίς προεκλογικές διαδικασίες νά μετάσχουν αἱρετοί ἄρχοντες τῆς αὐτοδιοικήσεως κι' ὄχι διωρισμένοι. Ἐπίσης ν' ἀρχίσῃ ἀμέσως ἡ ἐφαρμογή στήν πράξη ἐλευθέρων δημοκρατικῶν διαδικασιῶν, ὅπως ἡ ἀνάδειξη μέ ἐκλογές τῶν διοικήσεων τῶν ἐπιστημονικῶν, ἐπαγγελματικῶν καί σπουδαστικῶν συλλόγων, τῶν ἐργατικῶν σωματείων καί τῶν γεωργικῶν συνεταιρισμῶν. Τέλος, νά τοποθετηθοῦν στά ἐκλογικά τμήματα σάν δικαστικοί ἀντιπρόσωποι μόνο δικαστές καί δικηγόροι, νά ἀνατεθοῦν κατά τήν προεκλογική περίοδο ἔργα νομαρχῶν καί ἀστυνομικῶν διευθυντῶν στούς ἀντιστοίχους προέδρους καί εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν καί Πρωτοδικῶν καί ν' ἀναλάβουν τήν διεύθυνση τῶν Ὑπουργείων Ἐσωτερικῶν καί Δημοσίας Τάξεως προσωπικότητες ἀναγνωρισμένης δημοκρατικῆς πίστεως.

Ὅταν οἱ ἐπαρκεῖς ἐγγυήσεις καί προϋποθέσεις ἐξασφαλισθοῦν, τότε ν' ἀποφασισθῇ ποιά τακτική θά ἐπιλεγῇ, ἔναντι τῶν ἐκλογῶν. Ἀποχή ἤ συμμετοχή. Καί μάλιστα μιά ἐνδεχόμενη ἀπόφαση ἀποχῆς δέν πρέπει νά παρθῇ ἐξ ὑφαρπαγῆς ἄν δέν γίνουν προηγουμένως γνωστές κι' ἄν δέν σταθμισθοῦν προσεκτικά κι' οἱ ἀντίθετες ἀπόψεις. Μιά παλαιότερη ἀπόφαση γιά ἀποχή ξέρουμε ὅτι εἶχε βαρύτατες καί μακροχρόνιες συνέπειες. Καί οἱ ἀντίθετες αὐτές ἀπόψεις συνοψίζονται στά ἀκόλουθα:

Πρῶτα πρῶτα, προσόν οὐσιῶδες κάθε πολιτικοῦ συνθήματος εἶναι τό νά μπορεῖ ὁ Λαός νά τό υἱοθετήσει. Σέ ποιόν ὅμως ἀπευθύνεται τό σύνθημα τῆς ἀποχῆς; Ποιός θά τό ἀκολουθήσει; Μιά φορά τά 5,5 ἑκατομμύρια τῶν Ἑλλήνων ψηφοφόρων εἶναι ὑποχρεωμένοι νά μετάσχουν καί θά μετάσχουν στίς ἐκλογές. Θ' ἀποσπασθῇ λοιπόν μήπως ἡ πολιτική ἡγεσία ἀπό τό Λαό καί θά τόν ἀφήσει ὑποχρεωμένον νά ψηφίζει ἐκεῖνο πού δέ θέλει;

Δεύτερον, τό σύνθημα τῆς ἀποχῆς δέν ἐξηγεῖ ποιό θἆναι τό ἑπόμενο βῆμα. Τί προτείνουν γιά τήν ἐπομένη τῶν ἐκλογῶν. Ἀφοῦ ὅμως ἡ βία ἀποκλείεται, εἶναι φανερό ὅτι ὁ Λαός πρέπει νά ἀξιοποιήσει κάθε νομική δυνατότητα πού τοῦ παρέχουν αὐτοί οἱ ἴδιοι οἱ ἀνελεύθεροι θεσμοί, νά διεισδύσει ἀπό κάθε ρωγμή πού παρουσιάζει τό οἰκοδόμημα τῆς ἀπολυταρχίας καί νά διευρύνει τή ρωγμή αὐτή.

Τρίτον, ὑποτιμᾶ τήν δυναμική τῶν πραγμάτων καί τοῦ συνεχῶς μεταβαλλομένου συσχετισμοῦ τῶν δυνάμεων καί θεωρεῖ ὅτι ἡ λαϊκή ψῆφος δέν μπορεῖ τάχα νά βαρύνει γιά τήν παραπέρα μεταβολή τῆς καταστάσεως, περιοριζόμενη ἀπό τίς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, πού ὡστόσο κι' αὐτές ὑπόκεινται σέ μεταβολή. Ἔτσι ὅμως βρίσκεται σέ πλήρη ἀντίφαση μέ τήν ἐπιχειρηματολογία της. Ἀπό τή μιά δογματίζει ὅτι τό καθεστώς εἶναι ἑτοιμόρροπο καί μετά τήν ἀποχή θά καταρρεύσει — κι' ἀπό τήν ἄλλη ὅτι εἶναι τόσο ἀνθεκτικό, ὥστε οὔτε ἡ καταδίκη του ἀπό τήν Λαϊκή ψῆφο νά μή μπορεῖ νά τό μεταβάλλει. Λησμονεῖται τό προηγούμενο τοῦ 1930 στήν Ἰσπανία, ὅπου ἡ ἀποτυχία τῶν κυβερνητικῶν σέ ἁπλές δημοτικές ἐκλογές, σάρωσε τό καθεστώς τῶν Βουρβώνων.

Τέταρτον, δέν ὑπολογίζει ὅτι ὁ πολιτικός κόσμος, συμμετέχοντας στίς ἐκλογές, θά φτάσει ὡς τό τελευταῖο χωριό, θά πλησιάσει τό Λαό, θά τοῦ μιλήσει, θά χρησιμοποιήσει ὅλα τά μέσα μαζικῆς ἐπικοινωνίας, θά κινητοποιήσει τίς μάζες κι' ἀκόμα — πρᾶγμα πολύ σημαντικό — θά παραστεῖ σέ ὁλόκληρη τήν ἐκλογική διαδικασία καί ἰδίως στήν διαλογή καί καταμέτρηση τῶν ψήφων.

Ἡ τακτική τῆς ἀποχῆς φαίνεται στιλπνή, ἑλκυστική, λεβέντικη. Στήν πραγματικότητα, ἐπαφίεται τή λύση τοῦ προβλήματος τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας σέ πιέσεις ἀπό τό ἐξωτερικό, ἀπό τήν Κοινή Ἀγορά ἤ ἀκόμα κι' ἀπό τό ΝΑΤΟ, παρά τίς διαψεύσεις παρομοίων προβλέψεων καί προσδοκιῶν ἐπί ἑφτά τώρα χρόνια.

Ἀπεναντίας, ὁ δρόμος τῆς ἀνοιχτῆς ἐκλογικῆς ἀναμετρήσεως, χωρίς νά παραγνωρίζει τίς καταστρατηγευτικές διατάξεις τῆς νομοθεσίας καί τίς δυνατότητες πολυπλεύρου ἐπηρεασμοῦ ἀπό τά ὄργανα τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, πιστεύει ὡστόσο ὅτι ἡ ἀνακατάκτηση τῶν ἐλευθεριῶν τοῦ λαοῦ θά πραγματοποιηθεῖ μέ ἀγῶνες καί δέ θά μᾶς χαρισθεῖ ἔξωθεν, ἐμπιστεύεται στή μαζική κινητοποίηση καί πάλη, κορυφαῖο στάδιο τῆς ὁποίας εἶναι καί ἡ δίμηνη προεκλογική περίοδος.

Εἶναι λάθος ὅτι οἱ ἐκλεκτοί τοῦ Λαοῦ θά ἐνσωματωθοῦν καί θά ἐνταχθοῦν στό καθεστώς τῆς ἀπολυταρχίας. Ἀπεναντίας θά μάχωνται ἀπό προωθημένες θέσεις, προβάλλοντας, προασπίζοντας καί πλαισιώνοντας τούς λαϊκούς καί κοινωνικούς ἀγῶνες. Δέν θά εἶναι οἱ θεράποντες τῆς ἀπολυταρχίας ἀλλά οἱ ἀντίπαλοί της, φορεῖς τῆς ἀσυμφιλίωτης λαϊκῆς ἀντίθεσης πρός αὐτήν. Λάθος, τέλος, εἶναι ὅτι ἡ συμμετοχή στίς ἐκλογές θά νομιμοποιήσει τό ἀπολυταρχικό καθεστώς. Δέν θά τό νομιμοποιήσει — θά τό καταδικάσει.

Τό ξέρω ὅτι ὑποστηρίζονται, καί μάλιστα θορυβωδῶς, οἱ ἀντίθετες γνῶμες. Σεβαστές. Ὅμως παραπέρα ἐπιχειρεῖται ἄτοπα νά ἀποστομωθοῦν οἱ διαφωνοῦντες μέ βαρεῖς χαρακτηρισμούς, ὅτι εἶναι δοσίλογοι καί ἄλλα παρόμοια.

Θεωρῶ ὅτι ἄνθρωποι σοβαροί καί ὑπεύθυνοι, συζητώντας μέ εὐπρέπεια, νηφαλιότητα καί μετριοπάθεια, εἶναι δυνατό νά λύσουν μέ τό διάλογο κάθε διχογνωμία, ἀναζητώντας ἐκεῖνο πού εἶναι τό ὀρθό. Γι' αὐτό ἀντιπαρέρχομαι χωρίς νά ἐπηρεαστῶ, τούς βαρεῖς χαρακτηρισμούς καί τίς λοιδορίες καί θέτω δημόσια πρός νηφάλια ἐπανεξέταση ποιά εἶναι ἡ σωστή γραμμή: Κινητοποίηση τοῦ Λαοῦ γιά τήν ἐπανακατάκτηση τῶν ἐλευθεριῶν του ἤ ἡ προσδοκία ὅτι αὐτή θά πραγματοποιηθεῖ χάρις σέ ξένες πιέσεις, πού δέν περιμένουν παρά τήν ἀποχή γιά νά ὑλοποιηθοῦν.

Τό νά αὐτοερεθιζόμεθα καί νά αὐτοαναφλεγόμεθα, ἁπλῶς περιορίζει τίς δυνατότητες γιά ψύχραιμη ἐπιλογή τακτικῆς, ἡ ὁποία φυσικά ὅταν θά ἔχει ἀποφασισθεῖ, θά πρέπει νἆναι δεσμευτική γιά ὅλο τόν πολιτικό κόσμο καί νά μή διασπᾷ τήν ἑνότητά του.

ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΠΡΟΣΦΕΡΟΜΕΝ
ΥΨΗΛΑ ΗΜΕΡΟΜΙΣΘΙΑ
ΜΟΝΙΜΟΝ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΙΝ
ΣΥΝΕΧΗ ΕΞΕΛΙΞΙΝ
ΔΩΡΕΑΝ ΜΕΤΑΦΟΡΑΝ
ΠΛΗΡΕΣ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΜΕ ΕΥΘΗΝΑΣ ΤΙΜΑΣ
ΗΥΞΗΜΕΝΗΝ ΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΑΔΕΙΑΝ
ΠΡΙΜ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ
ΠΡΙΜ ΤΑΚΤΙΚΟΤΗΤΟΣ
ΑΡΙΣΤΑΣ ΣΥΝΘΗΚΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΖΗΤΟΥΜΕΝ
ΑΝΕΙΔΙΚΕΥΤΟΥΣ ΗΛΙΚΙΑΣ 16 — 50 ΕΤΩΝ
ΕΙΔΙΚΕΥΜΕΝΟΥΣ ΕΡΓΑΤΟΤΕΧΝΙΤΑΣ ΚΑΙ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

ΕΛΑΣΜΑΤΟΥΡΓΟΥΣ — ΗΛΕΚΤΡΟΤΕΧΝΙΤΑΣ
ΗΛΕΚΤΡΟΣΥΓΚΟΛΛΗΤΑΣ — ΓΕΡΑΝΟΔΗΓΟΥΣ
ΦΛΟΓΟΧΕΙΡΙΣΤΑΣ — ΝΑΥΤΑΣ
ΣΩΛΗΝΟΥΡΓΟΥΣ — ΜΑΝΟΥΒΡΑΔΟΡΟΥΣ
ΕΦΑΡΜΟΣΤΑΣ — ΤΕΧΝΙΤΑΣ ΙΚΡΙΩΜΑΤΩΝ
ΛΙΠΑΝΤΑΣ — ΞΥΛΟΥΡΓΟΥΣ
ΚΑΡΑΒΟΜΑΡΑΓΚΟΥΣ — ΕΠΙΠΛΟΠΟΙΟΥΣ

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ — ΠΡΟΣΛΗΨΕΙΣ
ΝΑΥΠΗΓΕΙΑ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ
ΕΛΕΥΣΙΝΙΑ ΑΤΤΙΚΗΣ (Λεωφορεῖα Ἀθηνῶν — Μεγάρων)
ΩΡΑΙ 08.00 — 17.00 ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ
ΤΗΛΕΦΩΝΑ : 5543.5349, 554.6391.